

Barnen i Sao Paulo är glada över att Lasse Mattilla stannar hos dem. Han behövs bättre där än i Sverige tycker de.

FOTO: ROBIN GRÖNSTEDT

Drömmen om en egen fotbollsklubb

Han har varit hårdtsatsande Östersunds Fotbollsklubs mest tongivande spelare i fyra säsonger. Nu byter han småstaden Östersund mot storstaden Sao Paulo i Brasilien för att jobba med barn- och ungdomar.

När Lasse Mattila hämtar på flygplatsen i Sao Paulo är han en halvtimme försenad. Inget att tala om i en 20-miljonersstad som inte sett en asfaltläggare på många år kan tyckas. Men Lasse ursäktar sig flera gånger. Det är uppenbart att ett av hans karaktärsdrag är att hålla tider. Med sig till flygplatsen har han sin trolovade Nancy och hennes tvååriga dotter Li-via.

På väg ut till bilen berättar han mer om sin syn på överenskomna tider.

– Det är faktiskt en av de saker som jag har svårast att vänja mig vid här i Brasilien. Om man bestämmer en tid så är det ingen som ens ber om ursäkt för att de kommer en timme senare. Ibland får jag intrycket att mötestider mer är ett riktmarke.

Trafiken i Sao Paulo är kaos-

artad, och brasilianarnas främsta hjälpmedel verkar vara signalhornet. Men Lasse Mattila kör som en finsk rallyförare och kryssar fram med van hand mellan bilarna och groparna i vägen.

– Vad är det som gjort att han väljer Sao Paulo framför att komma hem till Östersund och spela med ÖFK?

– Jag ser det som att jag hade flera bra alternativ. Att bo i Östersund och spela med ÖFK var helt klart ett av dem. Där har jag fortfarande min trygghetszon och behöver inte använda energi för att få vardagen att fungera. Men i slutändan kom jag fram till att jag har hjärtat här i Sao Paulo, och då var svaret enkelt.

Han kopplar ihop sitt beslut med en känsla som vuxit sig allt starkare de senaste åren. Nämligen att det bara är en begränsad tid

man kan spela elitfotboll och att livet handlar om så mycket mer.

– Som ung levde jag drömmen om att bli proffs. Lyckan handlade bara om att vinna fotbollsmatcher. Gick det bra i matcherna så var lyckan total, gick det dåligt fanns ingen ljusning. I dag kan jag ifrågasätta ett sådant liv.

Nu drömmer Lasse Mattila istället andra drömmar, men de har fortfarande anknytning till fotbollen.

– I framtiden vill jag skapa en fotbollsklubb här nere. Den ska heta Clube Esportivo, sem fronteiras, vilket betyder ungefär "Sportklubben utan gränser". Syftet är att bredda klubbverksamheten till att även handla om den sociala aspekten. I den nya klubben ska de barn- och ungdomar som har det sämst här i Sao Paulo kunna utvecklas som människor.

För att praktiskt visa hur han menar med sin vision tar Lasse med mig till ett fattigt område långt utanför Sao Paulos affärskvarter. Husen ser obeskrivligt slitna ut med svenska måttmätt. Skabbiga lösa hundar och barfota barn med trasi-

Jhoni är 12 år. Han är ett av de barn som Lasse Mattilla tränar i Sao Paulo.

ga kläder är en del av gatu-bilden. Ändå finns det betydligt värre kvarter i denna stad där ordet "fattig" betyder något annat än i Sverige.

Här träffar Lasse en grupp barn och ungdomar som han kommit i kontakt med genom ett lokalt biståndprojekt. Inom ramen för projektet delar man ut mat, kläder och leksaker samt bedriver viss skolundervisning. Men eftersom vi befinner oss i Brasilien är det bara en sak som gäller för dessa ungdomar precis som för de flesta andra i landet; fotboll!

– Jag har ställt upp att träna dem några gånger, fungerar det bra och vi trivs med varandra kommer jag att fortsätta.

Kanske kan man hitta källan till Lasses engagemang

för ungdomarna i hans egen uppväxt. Hans pappa dog när han var två år, och när han fyllt fjorton avled hans mamma efter en kraftig brand i föräldrahemmet. Fotbollen blev på många sätt hans räddning, och utan att kunna ett ord svenska hoppade han som sjuuttonåring av fotbollsgymnasiet i Helsingfors för att bli fotbollsproffs i Ljungskile.

Trots att fotbollen gett honom så mycket är han delvis kritisk till hur idrottsrörelsen fungerar i dag. Miljön är konservativ, och träningen för smal och enkelriktad.

– Det finns säkert undantag, men generellt måste idrotten göra mer för att se människan bakom idrottsmannen/kvinnan. Man kan inte bara se till framgång, utan också till individen bakom.

Fotbollsträningen som Lasse leder är något annorlunda än de ungdomsträningar man ser hemma i ÖP-liret. De flesta barnen spelar barfota och de som är lyckligt lottade med fotbollsskor tar av sig dem när de ska slå hörnor och fri-sparkar för att få till en

bättre skruv på bollen.

Lasse tänker också fortsätta spela fotboll för egen del. När grundläggande bitar som bostad och jobb fallit på plats planerar han att börja spela i ett brasilianskt lag.

– Jag håller gärna på några år till om jag har möjlighet. Men det får inte ta för mycket tid av mitt övriga liv. Då spelar jag hellre på en lägre nivå.

Vad kan då en spelare från Östersunds Fotbollsklubb tillföra den brasilianska fotbollen?

– Jag tror att jag kan tillföra en bra balans av organisation till den spontanfotboll som finns här. Om jag inte trott på mig själv hade jag inte känt motivationen att fortsätta.

Till sist, när spelar ÖFK i division ett?

– När man förtjänar det. Och jag tror att ÖFK kommer att lyckas med sitt mål. De har en sökande kraft som får dem att prova nya grepp. Deras starka längtan efter framgång kommer att hjälpa till.

Robin Grönstedt